

[Handelsministeren.]

lighedskræmmeri omkring mange ting inden for erhvervslivet.

Hr. Ivar Nørgaard sagde med fuld ret, at jeg hverken var sprudlende eller fuld af initiativ. Mit initiativ foretrækker jeg at udfolde på fredeligere arbejdspladser end folketingets talerstol, jeg tror også, at det gør større nytte dér. Sprudlende er jeg kun under meget få omstændigheder, det kan jeg beklage, men sådan er jeg altså skabt.

Der er mange konkurser, siger hr. Ivar Nørgaard. Det er rigtigt. Hr. Ivar Nørgaard har også allerede fået svaret; det er der også i andre lande, bl. a. i Sverige. Hvis hr. Ivar Nørgaard vil trække en for mig ikke helt forståelig tråd mellem de mange konkurser og udenlandsk kapitalsovertagelse af visse danske virksomheder, et spørgsmål, som vi havde lejlighed til at drøfte forleden dag i spørgetiden, må jeg sige, at den omstændighed, at visse danske virksomheder overtages af udenlandsk kapital, i alt fald ikke taler for, at man fra udenlandsk side skulle finde det danske erhvervsklima så forfærdelig dårligt, for så ville de ikke overtage virksomhederne, og hvis de overtog dem, ville de nedlægge dem. Men der kan altså fra min side kun nævnes et enkelt eksempel, som jeg var inde på forleden dag, på, at noget sådant er sket.

Kreditknapheden er naturligvis medvirkende årsag til en stigning i antallet af konkurser. Der er ikke spor tvivl om, at i penge- rigelige tider ville mange virksomheder, som begyndte at ligge lidt tungt i vandlinjen, alligevel få lov til at flyde en stund endnu, og at det hårde, pengemæssige, økonomiske klima, der hersker under den finansielle stramning og under den stramning af pengepolitikken, der har fundet sted, gør, at skibet, som i forvejen var ved at synke, måske synker noget hurtigere. Men jeg tror stort set, at det er de i forvejen noget synkefærdige skibe, der går ned.

Med hensyn til diskontoen skal jeg kun bemærke, at den jo er sat ned, og at der var enighed mellem regering og Nationalbank herom.

Så har hr. Ivar Nørgaard både i dag og, hvad jeg undtagelsesvis har set i pressen, ved tidligere lejligheder været inde på tanken om at oprette noget, som jeg forstår ikke skulle være et varedirektorat, men i

grunden vel et kreditdirektorat. Jeg synes ikke godt om forslaget om at etablere kontrol med optagelse af de korte kommercielle kreditter i udlandet, hverken ud fra realøkonomiske eller ud fra administrative synspunkter. Beskærer vi adgangen til at optage korte kommercielle kreditter i udlandet til finansiering af importen, vil dette uundgåeligt betyde en hertil svarende belastning af det indenlandske kreditmarked. Det underskud på betalingsbalancen, som vi beklageligvis har, må og skal jo finansieres, og i det omfang det ikke kan ske gennem langfristet lånoptagning i udlandet, må det ske gennem korte kreditter. Det centrale i problemstillingen er valutaunderskuddets tilstedeværelse og størrelse, og den side af sagen er regeringen i høj grad opmærksom på. Vore bestræbelser går ud på at føre en økonomisk politik, som mindsker dette underskud; og man vil selvsagt også stræbe efter, at så stor en del af underskuddet som muligt finansieres gennem langfristede lån. Men det har ikke fuldt ud været muligt, og der har derfor måttet føres en kreditpolitik, som har givet adgang til optagelse af korte lån i udlandet til finansiering af resten af underskuddet. Hvis man forbød denne kreditoptagning i udlandet, ville det være ensbetydende med en dertil svarende tilbagebetaling af gæld til udlandet, og det har vi simpelt hen ikke råd til for øjeblikket.

Hertil kommer så, hvad hr. Ivar Nørgaard jo er klar over, at indgreb i den normale kortsigtede, kommercielle kreditgivning i udenrigshandelen ikke ville være foreneligt med Danmarks internationale forpligtelser, og at i hvert fald min indstilling er — jeg ved godt, at meget kan gøres i det internationale samkvem — at det må være vigtigt for de små nationer, der hyppigst har lejlighed til at påberåbe sig, at de større nationer synder imod god opførsel, selv at holde deres sti meget ren og ikke gå den vej, som andre og større nationer stundom og beklageligvis betræder.

Også hr. Ivar Nørgaard var inde på, at der i samarbejdet mellem det offentlige og det private erhvervsliv skulle mangle serviceorganer, og at dette samarbejde i det hele taget ikke var dybtgående nok. Her vil jeg gerne for handelsministeriets vedkommende henvise til de to organer, vi kalder eksportkreditrådet og produktivitets-